

ZIMA

Snežinke puhaste in bele,
z neba so priletele,
da otroška srca bi ogrele,
za radost in veselje.

Prej zelena, zdaj bela
je planjava,
za sankanje strmina
je taprava.

Otroci polni veselja,
naredili so snežaka,
da blizu mu ni
lepšega junaka.

Trup mu gumbov pet krasi,
na glavi star klobuk tiši,
v roki košato metlo drži,
da nadležne ptice
prestrašil bi.

Olimje, 17 december 2022

11. februar je svetovni dan bolnikov. Na ta dan vas vabim na slovesno sveto mašo ki bo pri **sv. Petru v Ljubljani ob 18.30 uri**.

Slovesnost bo vodil **p. Klemen Slapšak**.

Možnost bo prejeti bolniško maziljenje.

Pogostitve zaradi gripe- covid- 19 ne bo.

10. februarja bo v okviru praznovanja celodnevno češčenje, in sicer od 7.00 do 16.00 ure s sveto mašo.

Vabljeni!

BESEDA TOLAŽBE

GLAS BOLNIŠKE ŽUPNIJE

2

IZDALA:

Bolniška župnija,
Trubarjeva cesta 80,
1000 Ljubljana
Tele.: 041/613-378

ODGOVARJA:

p. Vladimir Rufin Predikaka,
upravitelj bolniške župnije

Email: bolniska.zupnija@rkc.si

Fran Saleški Finžgar, Ko stare sem svoje pesmi bral

Devetega dne v mesecu februarju se je leta 1871 rodil Fran Saleški Finžgar. Družina je bila revna, zato si šolanja otrok niso mogli privoščiti, vseeno pa sta očeta učitelj enorazrednice in tamkajšnji župnik prepričala, da je Frana poslal na šolanje v Radovljico. Svoje izobraževanje je 1882 nadaljeval v gimnaziji v Ljubljani, kjer pa je maturiral sicer z odliko šele 1891, saj je moral zaradi zasmehovanja otrok prestat marsikatero notranjo krizo. Po gimnaziji je bil trdno odločen, da postane duhovnik, kar je s posvečenjem leta 1894 tudi dosegel.

Čut za literaturo je Fran, ki je bil krščen po Frančišku Saleškem, dobil od očeta, saj je bil ta v svoji domačiji znan kot »imeniten pripovedovalec zgodb«. V pesmih se ni našel, izpod peresa so se mu lažje rodile novele in povesti. Njegovo najbolj znano epsko delo je Pod svobodnim soncem, v katerem govori o slavni dobi Slovanov, ki jih v zgodovinskem romanu naslavlja s Sloveni. Delo s podnaslovom Povest davnih dedov, ki je v knjižni obliki izšlo 1912, prikazuje boje med Slovani in Bizantinci oz. med svobodnimi poljedelci in pastirji ter potratnimi in ošabnimi tirani.

Zanimivo je, da si je duhovnik v tistem času, ko je

bila cenzura zelo stroga, upal svobodno pisati o poganih, ki so predstavljeni celo bolje kot krščanski Bizantinci. Zanimivo je, da si je duhovnik v tistem času, ko je bila cenzura zelo stroga, upal svobodno pisati o poganih, ki so predstavljeni celo bolje kot krščanski Bizantinci. Ta družbeni pogled skozi prste vsekakor priča o veličini tega dela, katerega namen je bil buditi narodno zavest.

Finžgar je bil 30 let urednik Mohorjeve družbe in revije Mladika ter urednik in predsednik Nove založbe. Bil je med prvimi rednimi člani Slovenske akademije znanosti in umetnosti, leta 1951 pa je dobil Prešernovo nagrado za življenjsko delo. Umrli je 2. 6. 1962 v Ljubljani.

V pisanju pesmi se kot že rečeno Finžgar ni našel, kot oseba je namreč bolj dozorel v pisateljevanju. V pesmi Ko stare sem svoje pesmi bral, ki je izšla v Domu in svetu leta 1900, avtor skozi branje svojih starih pesmi opisuje svoje različno dožemanje sveta kot »otrok« – mladenič in kot »moški«. Svoje razmišljanje zaključí z znanjem modrejšega, ergo »moškega«:

Če ljubiš, ljubi krepkó!
Ne jokaj, kot v vetrcu breza!
In kadar trpiš, trpi srčnó,
če prav usode melje te jeza.